Він почав читати роман кілька днів тому. Полишив його через термінові справи і знову розкрив книжку, коли повертався поїздом у свій заміський дім, його чимдалі більше затягав розвиток сюжету, постаті персонажів. Цього вечора після того, як написав листа своєму довіреному й обміркував з управителем питання оренди, вернувся до книжки в тиші кабінету, який виходив вікнами у дубовий парк. Вмостившись в улюбленому кріслі спиною до дверей, вигляд яких наводив його на думку про несподіваних відвідувачів, він лишив несамохіть своїй лівій руці можливість погладжувати зелений оксамит крісла і узявся читати останні розділи. Його пам'ять засвоювала без труднощів усі імена й образи головних героїв, романний світ утягував його в себе майже відразу. З якимось майже збоченим задоволенням він все далі відходив від звичного довкілля, водночас почуваючи, що його голова зручно покоїться на оксамиті високої спинки крісла, що цигарки лежать під рукою, а за вікнами серед дубів танцює надвечірнє повітря. Слово за словом, захоплений несумовитим непорозумінням героїв твору, образи яких ставали йому чимраз ближчими і прозорішими, починали рухатися й жити, він став свідком останньої їхньої зустрічі в гірській хатинці. Першою туди прийшла жінка, пізніше появився коханець, на обличчі якого виднілась свіжа подряпина, бо він щойно зачепив гілку. Вона, захоплена дотиком до нього, старанно зупиняла кров поцілунками, але він ухилявся від пестощів, він прийшов сюди не для того, щоби повторювати церемонії таємної пристрасті, захищеної від людського ока сухим листям і звивистими стежками. Кинджал теплився на його грудях і під ним билась омріяна свобода. Тривожний діалог котився сторінками, як клубок змій, і відчувалося, що все віддавна вирішено. Навіть ці пестощі, що зараз обкутували його тіло, ніби намагаючись переконати і зупинити його, лише нагадували про обриси іншого тіла, яке слід було знищити. Ніщо не було забуто: алібі, випадковості, можливі помилки. Починаючи з цієї години у кожної миті було своє, особливе призначення. Вони двічі повторили увесь план, і поспішне шепотіння переривалось лише порухом руки, що погладжувала щоку. Починало смеркати.

Уже не дивлячись одне на одного, міцно пов'язані спільною справою, вони розійшлися біля дверей хатинки. Вона повинна була йти стежкою, що прямувала на північ. Рушивши в протилежному напрямку, він на мить озирнувся, аби побачити, як вона тікає геть, як коливається і відлітає назад її розпущене волосся. Він теж побіг, прикрившись за деревами й огорожею, і врешті у синюватих вечірніх сутінках дістався алеї, що вела до будинку. Собаки повинні були мовчати, і вони мовчали. Управитель не повинен був його зустрічати, й управителя не було. Коханець піднявся трьома сходинками на веранду і зайшов до будинку. Крізь стукіт крові у скронях він вчував слова жінки: спершу блакитна вітальня, потім галерея, в глибині — сходи, вкриті килимом. Нагорі двоє дверей. Нікого в першій кімнаті, нікого в другій. Двері в кабінет, і тут — кинджал в руку, світло, що мляво ллється з вікна, висока спинка крісла, оббитого зеленим оксамитом, і голова чоловіка, що сидить у кріслі і читає роман.